

Kız ve Kuğular

Çınar BİBER

Kız ve Kuğular

Çınar BİBER

Maya en çok gölü severdi. Cumartesi sabahları sarı yağmur çizmelerini giyer, çizgili gömleğinin üzerine mavi tulumunu ilikler ve kırmızı saç tokasını dalgalı siyah saçlarına takardı. Yeşil çantasına eskiz defterini ve kalemlerini koyardı. Bugün özel bir şey çizmeyi umuyordu. Göl, yumuşak sabah güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu. Maya patikadan aşağı aceleyle yürüdü, çizmeleri çakıllarda cıtırdadı.

Su kenarında Maya olduđu yerde durdu. Bir kuđu ailesi gölde süzölüyordu! Erkek kuđu iri ve bembeyazdı; uzun, kıvrık bir boynu ve turuncu bir gagası vardı. Geniş kanatları yanlarına yatmıştı. Onun arkasından dişi kuđu yüzüyordu; krem beyazı ve yumuşacık, turuncu gagalı ve bacağında ince gümüş bir halka vardı. Onun arkasından da üç tüylü gri yavru kuđu, sıra hâlinde kürek çekerek geliyordu.

Maya düz bir kayanın üstüne oturup eskiz defterini açtı. Önce erkek kuğuyu çizdi, boynu soru işareti gibiydi. Sonra dişi kuğuyu, çok sakın ve sessiz. Yavrular minicik ve tüylüydü; koyu gri gagaları ve suda pat pat kürek çeken kocaman ayakları vardı. Maya gülümsedi. "Siz bir ailesiniz," diye fısıldadı. Kalem hızla hareket ediyor, şekillerini yakalamaya çalışıyordu. Kuğular onu fark etmemiş gibiydi. Yumuşak beyaz bulutlar gibi süzülüyorlardı.

Sonra havlayan bir köpeği olan bir aile geldi. Köpek suya doğru koştu ve erkek kuğu kanatlarını iyice açtı. Bir uyarı olarak tısladı. Dişi kuğu yavruları yanına topladı ve hızla sazlıklara doğru kürek çekti. Üç gri yavru uzun otların arasından dışarı baktı, minik gözleri kocaman açılmıştı. Maya'nın kalbi hızla çarptı. "Korktular," dedi. Herkesin daha sessiz olmasını ve kuğulara alan bırakmasını istedi.

Aile köpeklerini geri çağırdı ve uzaklaştı. Yavaşça, kuğular sazlıklardan çıktı. Erkek kuğu önde süzüldü, tetikte ve sakın. Dişi kuğu arkasından geldi, yavrular da onun arkasında düzgün bir sıra hâlinde yüzüyordu. Maya onların yerleşmesini izledi. Kuğu ailesinin kendini güvende hissetmek için alana ihtiyaç duyduğunu düşündü. Eskiz defterine baktı ve bir fikri oldu. "Yardım edebilirim," dedi kendi kendine.

Maya sonraki günleri çizim yaparak geçirdi. Erkek kuğuyu kanatları açık hâlde, dişi kuğuyu da nazıkçe kıvrılmış boynuyla çizdi. Üç yavruyu sazlıklardan bakarken çizdi. Sonra insanların dikkatli olduğu resimler çizdi: uzakta duran bir çocuk, tasmalı bir köpek, sessizce izleyen bir aile. Büyük harflerle basit sözcükler yazdı: Mesafeni koru. Sakin ol. Asla kovalama. Onlara alan ver.

Maya resimlerini park bekçisi Bay Chen'e gösterdi. Gülümsedi. "Bunlar harika, Maya. Böyle bir ziyaretçi rehberine ihtiyacımız var." Birlikte, onun çizimleri ve ipuçlarıyla büyük bir afiş yaptılar. Gölün yanındaki tabelaya astılar. Afişte şöyle yazıyordu: Kuğu Gölü'ne Hoş Geldiniz. Lütfen kuğu ailemizin kendini güvende hissetmesine yardımcı olun. Güvenli mesafeyi koruyun. Sessiz ve sakın olun. Köpekleri tasmada tutun. Uzaktan izlemenin keyfini çıkarın.

Ertesi Cumartesi Maya göle döndü. İnsanların yeni rehberi okuduğunu gördü. Küçük bir çocuk, yavru kuğuların çizimine parmağını uzattı. "Bak, ne kadar tüylüler!" dedi. Annesi gülümsedi ve "Buradan izleyeceğiz, tamam mı?" dedi. Patikada kaldılar, sudan uzakta. Maya gurur duydu. Rehberi işe yarıyordu. Kayasına oturdu ve eskiz defterini yeniden açtı.

Kuğu ailesi süzülerek geçti. Erkek kuğu öncülük ediyordu, beyaz tüyleri güneşte parlıyordu. Dişi kuğu boynunu kıvrıdı ve yavruları yanında tuttu. Üç gri yavru sıra hâlinde kürek çekiyordu, kocaman ayakları çok çalışıyordu. Acele etmiyorlardı. Huzurlu görünüyorlardı. Maya onları yüzerken çizdi. Erkek kuğunun patikayı izlediğini fark etti ama tıslamadı. İnsanların mesafeyi koruduğunu biliyor gibiydi.

Daha çok ziyaretçi geldi. Piknik örtüsü olan bir aile uzakta oturdu, köpekleri bir ağaca bağılıydı. İki çocuk dürbünle izliyordu. Herkes yumuşak seslerle konuşuyordu. Maya bir kızın "Rehber sakın olun diyor" diye fısıldadığını duydu. Kuğular sazlıkların yakınında süzülüyor, gagalarını suya daldırıyorlardı. Yavrular küçük bir çamur adacığına tırmanıp tüylü kanatlarını çırpıyorlardı. Maya bu manzarayı çizdi, içi ısındı.

Sonra bir çocuk topunun peşinden suya doğru koştu. Erkek kuğu başını kaldırdı ve kanatlarını biraz açtı. Maya ayağa fırladı. "Dur!" diye seslendi. "Lütfen dur! Kuğuların alana ihtiyacı var!" Çocuk durdu ve ona baktı. Yanakları pembeleşti. "Onları görmedim," dedi. Maya rehberi işaret etti. "Görüyor musun? Güvenli mesafeyi koru. Böylece kuğular kendini güvende hisseder ve hepimiz onları izleyebiliriz." Çocuk başını salladı ve topunu aldı.

Çocuğun annesi yanlarına geldi. "Teşekkür ederim," dedi Maya'ya. "İyi bir hatırlatmaydı." Oğlunu yanına, çimenlere oturmaya çağırdı. Erkek kuğu yavaşça kanatlarını kapattı ve yeniden suya yerleşti. Dişi kuğu yavruları sazlıklardan dışarı çıkardı. Yine sıra hâlinde yüzdüler, sakin ve huzurlu. Maya derin bir nefes verdi. "İşe yaradı," dedi. "Nazik sözler de yardımcı oluyor."

O öğleden sonra Bay Chen, Maya'dan rehberle daha fazla şey eklemesini istedi. "Büyük tabela için kuğu ailesini çizebilir misin?" diye sordu. Maya başını salladı. Erkek kuğuyu, dişi kuğuyu ve yavruları çizdi; patikadan mutlu bir aile izliyordu. Altına şöyle yazdı: Kuğular bir ailedir. Tıpkı bizim gibi alana ve sessizliğe ihtiyaçları var. Nazik ol. İzle ve öğren. Bay Chen büyük bir kopyasını bastırdı ve gölün yanına koydu.

Haftalar geçti. Rehber gölün bir parçası oldu. Ziyaretçiler onu okuyup gülümsediler. Mesafelerini korudular ve sakın kaldılar. Kuğu ailesi sessiz izleyicilere alıştı. Yavrular büyüdü, gri tüyleri beyaza döndü. Maya her Cumartesi ziyaret etti ve yeni resimler çizdi. Bazen erkek kuğu ona doğru baktı ve gagasını eğdi, sanki teşekkür eder gibi. Maya gölün herkes için daha mutlu bir yer olduğunu hissetti.

Bir sabah Maya küçük kuzeni Lila'yı göle getirdi. Lila altı yaşındaydı ve daha önce hiç kuğu görmemişti. Maya ona rehberi gösterdi. "Sessiz olmalı ve geride kalmalıyız," dedi. Kayaya oturdular ve kuğu ailesinin süzülüşünü izlediler. Erkek kuğu görkemliydi, dişi kuğu nazık, yavrular da oyuncuydu. Lila'nın gözleri kocaman açıldı. "Çok güzeller," diye fısıldadı. "Ve onlara alan verdiğimiz için kendilerini güvende hissediyorlar."

Maya gülümsedi ve eskiz defterini açtı. Lila'yı kuğuları izlerken çizdi, kuğuları da güvenli bir mesafeden Lila'yı izlerken. Bu, şimdiye kadarki en sevdiği çizimiydi. Güneş gölde pırıldıyordu ve kuğu ailesi huzur içinde süzülüyordu. Maya, yabancı ailelerin kendilerini güvende hissetmek için alana ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Ve nezaket ve saygıyla herkes gölü paylaşabilirdi. Eskiz defterini kapattı ve fısıldadı: "Gelecek hafta aynı saatte."